

Via lliure a la salut!

10 punts clau per a una millora sanitària en la República Catalana

1. FINANÇAMENT

La capacitat de finançament dels serveis públics ha de ser adequada a la riquesa que genera cada país. El nostre país té una mancança crònica de recursos a causa de l'espòli fiscal al qual està sotmès.

Com que dispoarem de la totalitat del PIB que generem, la República Catalana independent tindrà disponibilitat suficient per no haver de practicar reduccions de prestacions, en un context de foment de l'eficiència i la qualitat.

2. LEGISLACIÓ

La legislació actual en diversos camps de la salut (laboral, formació de pregrau i postgrau, recerca, indústria farmacèutica, cartera de serveis, població protegida...) està sotmesa a les conveniències i al dictat d'un Estat aliè que no defensa els nostres interessos ni les necessitats de la nostra població.

La República Catalana permetrà desenvolupar una legislació pròpia en l'àmbit sanitari en la qual es podran desenvolupar els continguts d'acord amb les necessitats i els interessos del país.

3. MODEL DE GESTIÓ/SISTEMA SANITARI I QUALITAT

La dependència de Catalunya respecte a l'Estat espanyol impedeix qualsevol canvi per millorar el sistema sanitari català sense la seva aprovació. Això impossibilita actuar lliurement en aspectes bàsics com, per exemple, la revisió de la cartera de serveis segons l'anàlisi de cost-eficiència i l'evidència científica; la introducció de mesures complementàries de finançament; la creació d'una agència independent per avaluar i dictaminar sobre les prestacions, etc.

La República Catalana serà sobirana per decidir el seu sistema de salut amb criteris de justícia, equitat, eficiència i qualitat.

4. TRANSPARÈNCIA

En els darrers anys, hi ha hagut un degoteig de casos en els quals s'ha posat en dubte la bona gestió dels serveis públics tant a l'Estat espanyol com a Catalunya.

La República Catalana, en tant que suposarà la creació d'un nou Estat, tindrà l'oportunitat d'elaborar un nou marc de regulació adaptat als valors de l'ètica i bona pràctica professional que actualment la població exigeix als seus gestors. D'aquesta manera, es podrà millorar la transparència en l'adjudicació de contractes, en el nomenament de càrrecs, en la quantia dels sous públics, en la regulació de «l'efecte porta giratòria» dels càrrecs públics i en la posada en evidència del repartiment territorial i social dels recursos.

5. QUALITAT ASSISTENCIAL

La sostenibilitat econòmica és inviable per a Catalunya mentre haguem de patir un sistema fiscal centralista i les conseqüents retallades als recursos que generem. La reducció de la disponibilitat econòmica per part del govern de Catalunya ha repercutit en menys disponibilitat de mitjans per cobrir les necessitats de salut de la població, en més llistes d'espera i en la disminució del nombre de professionals, que han de treballar en pitjor situació i amb una retribució més baixa. Tot això, finalment, pot produir un deteriorament en la qualitat assistencial.

La República Catalana, amb un finançament d'acord amb el PIB real, permetrà mantenir i millorar l'alta especialització i la tecnologia, disminuir les llistes d'espera i millorar les condicions de treball dels professionals, que podran gaudir d'una retribució més justa. Tot això repercutirà directament una millor qualitat assistencial.

6. FORMACIÓ I RECURSOS HUMANS

La formació continuada permanent de totes les professions sanitàries ha de constituir la millor garantia d'actualització de coneixements i d'ocupació. La formació dels professionals de la salut es gestiona quasi tota des de l'Estat espanyol de manera centralitzada i amb una disminució notable quan retorna cap a Catalunya. Actualment, hi ha un desequilibri entre la formació universitària i les places de formació especialitzada dels diferents professionals implicats en l'àmbit de la salut.

La República Catalana determinarà el nombre de professionals sanitaris que cal formar i el sistema d'accés, ja que dependran únicament del govern català i atendran les necessitats del territori.

7. RECERCA, INNOVACIÓ I DESENVOLUPAMENT

Catalunya ha estat un país capdavanter en recerca en matèria de salut. Però en l'actualitat hi ha diferents centres de recerca de renom internacional que tenen recursos econòmics escassos. A més, actualment els investigadors més ben preparats marxen a l'estranger. El Ministeri de Ciència i Innovació decideix, de forma centralitzada, les línies prioritàries de recerca i és l'organisme que atorga, segons els seus criteris, les principals beques per a la investigació en ciències de la salut.

La República Catalana podrà dissenyar des del Govern aquestes línies de recerca, atenen els prioritats del país en un context de reorientació dels sectors econòmics cap als interessos nacionals.

8. SECTOR FARMACÈUTIC

Amb les polítiques centralistes i intervencionistes de l'Estat espanyol, la indústria farmacèutica catalana, gran font d'ocupació qualificada, capdavantera en R+D+I (recerca, desenvolupament i innovació) i en exportació, ha experimentat una clara pèrdua de competitivitat durant els darrers anys i, en conseqüència,

ha traslladat la seu social a Madrid pels avantatges fiscals que això implica. A més a més, tots els tràmits en relació amb la innovació farmacològica i l'autorització d'assajos clínics són responsabilitat exclusiva de l'Agència Espanyola del Medicament y de Productos Sanitarios, amb seu a Madrid.

La República Catalana no tindrà dèficit fiscal, de manera que aplicarà una fiscalitat menys elevada. Això evitarà la fugida de la indústria farmacèutica i la deslocalització, i afavorirà un desenvolupament més competitiu en l'àmbit europeu. A més, tindrà una Agència Catalana del Medicament, que permetrà regular els tràmits de qualsevol fàrmac, així com l'avaluació i l'autorització d'assajos clínics.

9. COOPERACIÓ

Les principals ONG tenen seu a Barcelona. Avui dia, es destina només un 0,3% dels tributs a ajuts per al seu desenvolupament.

La República Catalana millorarà la col·laboració amb les ONG i potenciarà les funcions de l'Agència Catalana de Cooperació al desenvolupament, la qual, com que tindrà més recursos, podrà incrementar la seva presència arreu del món.

10. SALUT PÚBLICA

Avui, el Ministeri de Sanitat, Serveis Socials i Igualtat prioritza les polítiques de salut pública, que moltes vegades no són les necessàries o les més rellevants per a la població de Catalunya.

La salut pública és una de les bases de la planificació sanitària global i defineix objectius de salut per a la població del país. La República Catalana dissenyarà els seus propis plans i estratègies pel que fa a la salut pública, adaptant-los a les necessitats de la població en general i, específicament, als camps laboral, escolar, alimentari, etc.